

ĐÀ LẠT:

THU BAN ĐU

Một ý tưởng “Đà Lạt: Thu Ban Đu” chỉ ghi chép trong tâm trí như một dự án nghệ thuật, với những người không nắm bắt được những cơ hội và sự sắp xếp đã qua. Đà Lạt, Thu Ban Đu” nói lên những cảm nghĩ riêng, không riêng và hoàn chỉnh riêng. Nhan đề này không mang ý nghĩa là Thành Phố Đà Lạt thu được “khai phá đầu tiên”. Vì đây không phải là bài sưu tầm, không có chủ đề. Lại càng không mang tính cách địa phương hay lịch sử về thành phố được biết đến đáng yêu này. Đã có rất nhiều bài viết giá trị về Đà Lạt. Đây cũng là một ý tưởng ghi chép những cảm xúc và tâm tình về nơi này, và đem chia sẻ cùng tất cả mọi người, nhất là với những ai đã từng một thời ở Đà Lạt, để nhớ....

Tôi lên học ở Đà Lạt khi vừa tốt nghiệp lớp phổ thông thi vào lớp “đặc biệt” trường Nữ Trung Học Trưng Vương được một năm. Lúc đó tôi vẫn còn rất ngây ngô. Đà Lạt đối với tôi còn xa lạ, nhưng có nhiều thứ rất thích thú, nhiều người đi thăm và nhiều người đến học hỏi... Đà Lạt đối với cái nhìn của bố tôi – sau khi đã trải qua đợt Bắc di chuyển vào Nam tìm tự do, sau khi đã sống ở Sài Gòn vài năm – là một thành phố rất lạnh lẽo, nơi vừa yên tĩnh, gần thiên nhiên và khí hậu trong lành, không bụi bặm. Thắc thối ai mà không biết Đà Lạt là nơi nghỉ mát nên thơ, phong cảnh hữu tình và dân tình thì hiền hòa. Đành rằng nơi đây thật là lý tưởng. Gia đình tôi đi Sài Gòn lên Đà Lạt là do những lý do này của ba tôi: “Đến lạnh chim đầu”, còn nơi nào tốt hơn ...

Tôi đặt chân đến trường Trần Hưng Đạo khi ba tôi bắt đầu nhậm chức tại đây. Chức Hiệu viên mà ông nhận có khác với ngành dạy học của ông, nhưng vì với kinh nghiệm và kỹ toán, ông làm việc với rất thích thú. Chúng tôi theo bắt đầu cuộc đời học sinh Trung học ở đây. Hiện hoà đồng trường, Đalat đã cho tôi nhiều niềm vui nhưng khó mà không lưu luyến khi phải đi xa... Chúng tôi ở ngay trong trường. Tôi còn nhớ, nhà chúng tôi ở là một trong hai nhà "villa" ở đầu công trường. Nhà tôi nhớ không lầm thì nhà ông Bộ u V, Trưởng Giám Thị, ở ngay đầu con đường học công công xây lên con đường nhỏ nhỏ, quẹo về phía tay phải. Ngay góc đó là nhà ông Bộ u V. Cách đó chừng nửa "block" là căn nhà thứ hai, nơi chúng tôi ở. Tôi đi lên trường đi lên nhà đi bắt thì có thể đi thẳng vào công trường ở trên, ở ngay chính giữa hai căn nhà, bắt đầu lên máy và bắt thang làm bằng gỗ đá. Rồi đến số, nhưng vắng vẻ.

Khi chúng tôi được chuyển vào trường Trần Hưng Đạo là lúc thầy Nguyễn đình Phú còn làm Hiệu trưởng trường. Sau Thầy Nguyễn đình Phú là thầy Hoàng Khôi. Thầy có ba người con gái. Chị Thanh là chị cả, học ở trường Couvent des Oiseaux, chị hai là chị Bình và chị út là chị Hoà. Nhưng anh chị nào học tại trường trong thời gian này hiện còn nhớ. Chị Thanh sau này đi tu. Chị Bình học trên chị Hoà một lớp, chị Hoà là chị cùng lớp với anh tôi, và chị trên tôi một lớp. Sau thầy Hoàng Khôi thì đến thầy Kế Quan Lớp làm Hiệu trưởng trường. Thầy Kế Quan Lớp "đẹp lão" và có hai "cô con gái" trường đẹp và xinh xắn, đẹp trường. Một cô sau này lấy giáo sư Trường Văn Hoàn mà tôi vẫn nhớ rất rõ. Kế học năm 2010 tôi có được gặp cả hai "ông bà", một hay là sau này giáo sư Hoàn cũng lên làm Hiệu trưởng trường. Tôi vì đi trường kể từ ngày sang Bùi Thị Xuân đến Trần Hưng Đạo trở thành trường Nam Trung Học thu nhập tuý, nên không còn được biết "ai với ai". Bây giờ sau mấy chục năm dài, "quả đất tròn – hay nói cho đúng hiện là "duyên" đưa đẩy-tôi lại được gặp gặp tất cả. Không gì sung sướng cho bằng, được gặp lại những bạn bè xưa nay đi khách, trường khác nào "củu hiện phùng cam vũ"-những hiện gặp mà rào-. Được gặp hàn huyên chuyện cũ, học hỏi thêm điều mới, trường không còn gì quý hiện. Tôi nhớ hai chị nay cũng học trên tôi một lớp và cùng lớp với người anh thứ hai của tôi, là chị Cẩm Vân, con ông Bộ u V và chị Phùng Thắng em ông Bộ u V, và trưởng Giám Thị của trường Trần Hưng Đạo. Chị Cẩm Vân tính tình vui vẻ, cởi mở. Chị Phùng Thắng hiện, ít nói, da trường hiện xanh; và đẹp trường. Tôi còn được biết chị cả Công Trường Tôn Nữ Phùng Thắng là Phùng Khánh khá đẹp, đẹp da trường hiện. Một đây khi nhớ đến Đalat chị Phùng Thu có cho biết chị Phùng Khánh đi tu hiện nay chính là Sơ Cô Trí Hiện- khá đẹp hiện nay- Thứ là nhiều cái không nghĩ, mà lại rất hay. Không hiện sao lúc này tôi "hiện" thứ. Nhớ lại hiện còn nhớ, lúc học tiểu học, trường nhớ tôi trường bạn bạn "bắt nết", tuy ... trường đến nay nào. Ai không biết có thể nghĩ là tôi "kh" nhưng tôi biết là tôi không "kh", chỉ vì tôi ít nói và không "đi phó" thôi. Bây giờ "nhìn lại mình" lòng thầy vui vui...

Thứ ra, nhưng kể niềm của tôi về Đalat cũng không có gì được biết hay sâu sắc cho lắm; mà chỉ là những hình ảnh bàng bạc, xa xôi. Nhưng với tôi rất đáng trân trọng vì đánh dấu kỷ niệm thiêu của tôi. Cho đến nay, trải qua mấy thập niên, tôi vẫn nhớ yêu quý chuôi ngày về thành niên y. Tôi vẫn nhớ quên những buổi đi du ngoạn cùng gia đình vào dịp cuối tuần, khi thì đi ngắm thác Gougah, Pongour, thác Prenn v.v... vẫn đẹp trường ngoạn, vẫn đi "picnic". Có khi đi cùng gia đình đến Tunnel Nghĩa nay có nhiều người ở Nùng . Tôi được biết người ở Nùng rất thông

minh. Họ vẫn sinh trư ng ở vùng đ i núi mi n Th ng Du B c Vi t. Họ đi c vào Nam và s ng t p trung ở Tùng Nghĩa, g n Đà t. Họ tr ng tr t các th rau đ sinh s ng. Chúng tôi mang c giác tho i mái khi đi thăm Tùng Nghĩa, và nhân ti n mua nh ng rau trái t i t đ em v . Thu nh , m i l n đi xe h i tôi hay b chóng m t nên l m khi tôi ph i n m gh đàng sau m i đ . M i l n ba tôi và gia đình đi ch i xa v , tôi l i ng vùi – m t cách h nh phúc- trong ti ng đ ng c êm êm c a chi c xe “La Frégate”, m c cho ng i l n nói chuy n, tôi c đ m nhiên n m ng , say s a, cho đ n khi v nhà, lúc ban khuya.

Chợ Đà Lạt 1968

An aerial clear shot of the heart of Dalat city where you can see Mộng Đẹp (Nice Dream) hotel right on the foreground. Across the stairway is “La Tulipe Rouge” (Red Tulip) nightclub’s building, but there was no big La Tulip Rouge sign in red color on top of its entrance. It means at that time the building wasn’t turned into nightclub business, which was operated sometime later in the ‘70’s.

Đ n khi sang h c ở tr ng Bùi th Xuân, vào năm đ t , thì tôi đã b t đ u “l n”, th ng cùng c u em trai kém tôi sáu tu i đ t nhau đi h c, có khi đi đ ng t t thì ph i băng qua đ ng ruông, phía bên trong- mà gi đây tôi ch nh mang máng- Có khi chúng tôi đi h c b ng con đ ng nh chnh thì trên đ ng đi cũng nh trên đ ng v , chúng tôi đ u ph i đ i di n v i m y anh nam sinh Tr n H ng Đ o. Th là l i có m t màn nói ch c gh o. Lúc đó tôi thu ng đ i nón che m t đ kh i nhìn. Có anh chàng còn g i c tên tôi. Không bi t ph n ng ra sao, tôi bao nh em trai tôi “Hà nh n c mi ng đ i”. Đó là cách ph n ng duy nh t mà lúc đó mà tôi nghĩ là “th ng sách”.. Ch bi t c u em tôi có làm không nh ng tôi c làm b th n nhiên b c nh không nghe th y gì. Vì là con gái, l i hay nhút nhát, e l nên th y “con trai” ch c gh o “em gái th ng N. đ th ng quá” thì ph i “t thái đ ” đ ch ng t mình “không h ng ng “. Tuy nhiên, dù bi t h

“xỏ” , nhưng trong lòng cũng thấy vui vui. Cũng may, dờ o ỳ chuy ờn “nh ờn ờc mi ờng” xu ờng đ ờng không b ờ coi là “thô tháp”. B ờ gi ờ nghĩ l ời, t ời không kh ời bu ờn c ời. “Văn hoá Việt Nam” ngày tr ờc đ ờy mình “ph ời đ ờng đ ờn” mà, nh ờt là ng ờ òi trong văn hoá đ ờ l ời là t ời n ờ a! Nghĩ l ời, k ờ cũng k ờ quá! Nh ờng hình nh ờ em t ời không làm...

Khi t ời b ờt đ ờu l ờp đ ờ tam thì m ờ t ời m ờ ti ờm. Cu ờc đ ời h ờc sinh c ờa t ời l ời chuy ờn sang m ờt giai đ ờn m ời, khung c ờnh m ời, cũng có nhi ờu cái hay mà t ời thích thú. Những năm đ ờo ch ời lang thang trên ng ờn đ ời tr ờng THPT không còn n ờ ã và thay vào đ ờ là m ờt chu ời nh ờng sinh ho ờt m ời trên ph ờ. T ời đ ờ đ ờ v ờ v ờ, khi ờ nhà, khi ờ ti ờm đ ờ đ ờ h ờc cho tiên. Nh ờt là nh ờng ngày cu ời tu ờn me t ời th ờ òng cho t ời ra ti ờm. T ời có đ ờp ng ờm ph ờ xá sinh ho ờt vào ngày th ờ b ờy, đ ờng vui nh ờn nh ờp h ờn ngày th ờng. Đ ời ánh nh ờng vàng trong, ng ời đ ờ b ờ t ờp n ờp trên đ ờng ph ờ. Nh ờng cô, nh ờng bà ờ m ờ áp trong t ờ m ờ áo len màu s ờc trông th ờt th ờm t ời, đ ờy ánh h ờnh phức.

Hình ờnh n ời b ờt nh ờt v ờn là nh ờng sĩ quan tr ờng Võ B ờ Qu ờc Gia -mà n ờu t ời còn nh ờ tr ờc đ ờc g ời là tr ờng “Võ B ờ Liên Quân”- Đáng đ ờp oai hùng trong b ờ quân ph ờc màu tr ờng, các sinh viên sĩ quan th ờ òng đ ờ “bát ph ờ” hàng tu ờn, vào nh ờng ngày th ờ b ờy và ch ờ nh ờt th ờng v ời m ờt thái đ ờ nghiêm trang. Lúc đ ờ trong đ ờu óc đ ờ b ờt đ ờu bi ờt nh ờn xét, t ời ch ờ nghĩ bi ờt thán ph ờc là m ờy ông sĩ quan này th ờt x ờng đáng là văn võ song toàn ... đ ời ph ờ t ời có đ ờp quan sát nh ờng ng ờ òi dân t ờc thi ờu s ờ nh ờn n ời mang trên vai nh ờng cái “gùi” lan lên ph ờ bán. Nh ờ nh ờng con đ ờc quen thu ờc, r ờt đ ờc bi ờt c ờa Đà l ờt.

Ngoài nh ờng đ ờc Minh m ờng, đ ờc Phan đ ờnh Phùng, Hàm Nghi còn có con đ ờc g ờn tr ờng, th ờng g ời là “đ ờc Bùi Th ờ Xuân- con đ ờc c ờa h ờc trò- khá cao, mà t ời ph ời g ờ l ờng đ ờp c ờ, hay có khi ph ời xu ờng xe, đ ờt xe đ ờ b ờ lên đ ờc đ ờ kh ời th ờ h ờn h ờn vì đ ờp. T ời nh ờ c ờ gánh hàng quà tr ờc c ờng tr ờng BTX. T ời v ờn “xu ờt thân” t ờ tr ờng Tr ờn H ờng Đ ờo (đ ờc bi ờt đ ờu tiên có tên là tru ờng B ờo Long) v ờn đ ờ g ờm c ờ nam l ờn n ờ, cũng nh ờ tr ờng Quang Trung (tr ờc kia g ời là tr ờng “Ph ờng Mai”, theo tên c ờa công chúa con vua B ờo Đ ời- cũng c ờ n ờ l ờn nam- c ờa nh ờng năm đ ờ th ờt, đ ờ l ờc, đ ờn h ờt năm đ ờ ngũ thì khăn gói đ ời sang h ờc tru ờng Bùi th ờ Xuân, tên cũ c ờa tr ờng Quang Trung. Tr ờng n ờm trên m ờt m ờnh đ ời, yên tĩnh nh ờng sáng s ờa, tr ờc m ờt là đ ời th ờng, r ờng thông nên th ờ...gi ờ thì t ời ch ờ nh ờ mang máng. Ng ời tr ờng Bùi Th ờ Xuân v ời d ờy nhà l ờp quét vôi màu h ờng t ời còn nh ờ, và n ờu nhìn t ờ c ờng vào thì ch ờ th ờy phía c ờnh c ờa tr ờng. Nh ờng k ờ ni ờm c ờa t ời v ờ tr ờng cũng ch ờ còn mang máng. . Còn sau đ ờ và b ờy gi ờ không bi ờt có thay đ ời gì n ờa không, k ờ t ờ ngày t ời đ ời...

T ời cũng v ờn không quên nh ờng bu ời tr ờa Đà l ờt những ngày còn h ờc đ ờ th ờt, đ ờ l ờc ngày ng ờ ỳy; mà b ờy gi ờ nghĩ l ời...sao mà êm đ ờm quá. B ờ ngoài t ời nh ờng ng ờ nh ờng trong tâm h ờn t ời đ ờy nh ờng m ờ m ờng mà b ờy gi ờ t ời th ờy “có lý”. Vì lúc đ ờ tâm t ời th ờt s ờ an l ờc, và đ ờu óc t ời ch ờng nghĩ gì c ờ, ch ờ bi ờt “enjoy” c ờnh thiên nhiên, l ờng l ờ nh ờng thú v ờ. L ờng l ờ, t ời th ờng th ờc t ờng h ời th ờ c ờa Đà l ờt, t ờng nh ờp đ ời c ờa th ời gian trong không gian yên tĩnh ỳy.

Ngôi nhà gia đình tôi có ngõ lồi nhìn ra hai hàng, khá đẹp biệt. Một trục nhà có ngõ có a nhìn ra một phong cảnh bao quát, rộng rãi: Tróc mặt, phía xa xa là ngọn đồi khá cao, duỗi chân đồi là con đường trải nhựa, có xe chạy. Con đường này nằm chính giữa, chia cách gọn gàng và mở ra vùng thung lũng phía dưới, gần với phía nhà tôi hơn. Nơi đây có dân chúng có ngõ, như một ngôi làng. Có nhà căn nhà nhỏ nhỏ yên tĩnh trên náu dưới những cây vông vông, ít người. Một số nhà thì sinh hoạt hoàn toàn khác hẳn; như là một thế giới riêng, thế giới khác đường. Hai trục đường còn chôn nấp, với những căn nhà búp, nhà ăn riêng biệt. Trục đường còn có cửa tài xế và đồi ngũ màu xanh...đẹp. Những đồi này, tôi không khi nào nhòm. Ngoài giới hạn, anh em tôi thường lang thang đi dạo ngắm cảnh, gần gũi thiên nhiên. Thế nhưng chúng tôi chẳng có ý thức gì là hàng thế thiên nhiên hay cảnh thiên nhiên gì cả. Chẳng đi chẳng tung tăng tìm những sinh hoạt lành mạnh trong đám cỏ hoa cỏ. Chúng tôi làm một căn vườn nhỏ nhỏ ngay phía trước nhà. Trước, mà là sau. Một số nhà lồi là cửa trục. Giờ này tôi cũng chẳng hiểu nghĩa đường căn nhà cỏ là thế nào. Có đi đâu chúng tôi chẳng biết sống, sinh hoạt, vui chơi trong cái vô thức của tuồng thế.

Có những buổi trưa thảnh thơi, yên tĩnh, có tiếng gà gáy xa xăm và những “phố phố buôn bán thế giới xa thế giới” trong phố Huy Cận. Trên ngọn đồi nhỏ cửa trục Trục Hố Đố anh em chúng tôi say sưa “đưa tiễn hái hoa” theo đúng nghĩa. Ông anh tôi “đưa tiễn” cho các em, khám phá những khu vực quanh vùng. Phố Hà Đông là tên gọi cửa thung lũng trước mặt nhà và xa xa bên kia con đường nhựa xe chạy là một dãy đồi cao. Những dân quanh vùng thu hoạch nấm na là “Mồ Thánh” mà tôi chẳng dám “bén mồi” đến nơi nào. Cửa con đường cong đến đến cửa trục là chiếc nhỏ nhỏ, sau có tên là “Hố Vồng Kíp”. Anh Nam tôi thường hay xuồng đó cá...Những con cá cơm nhỏ trục tinh lóng lánh màu bạc sau đó được làm súp súp đến canh dưa chua, với cà chua. Ngon thết ngon. Ông anh tôi thết làm sáng kiến...

Thế rồi sau những năm tháng hành với biệt bao kỷ niệm khó quên của hai trục, rồi một ngày kia tôi cũng phải đi Đà Lạt trong niềm nhàn. Tôi quên sao được những buổi sáng mù sương, khi những cánh hoa anh đào búp phố phố mặt phố dày đặc và khi những cánh hoa mimosa vàng tươi cũng không thoát khỏi búp phố phố màn sương trục đẹp kia. Tôi quên sao được những buổi chiều tĩnh lặng nghe tiếng gió hú thổi những thông mà nao nao buồn; hay những ngày trời mát khi cây sách co ro đến trục. Và rồi càng không quên những buổi trưa tĩnh lặng, với những hàng vàng; và những trục xanh lung linh sáng thêm buổi những cánh mimosa màu vàng tươi, trong cái lờ lờ của thế giới. Buổi trưa Đà Lạt! Khi đi ngang qua các phố phố trên đồi, tôi nghe tiếng đàn cửa phố Phố đình Tín vắng vẻ xa xưa, tâm hồn tôi cảm thấy lâng lâng, bay bổng. Tôi chẳng nhớ đến hai câu thơ cửa một thi sĩ tên chi: “Ôi những vàng sao mà những, Có ai đàn lờ lờ chùng”...Tôi đã hít thở cái bầu không khí trong lành cỏ cửa Đà Lạt mà lòng nghe ấm áp. Dù thế giới thế nào, Đà Lạt cũng vẫn đẹp thong và vẫn đẹp biệt mãi trong tôi.

hàng” của nhạc sĩ Việt Lang cũng đã đi vào lòng tôi khá sâu sắc trong lòng tôi, và tôi vẫn còn yêu thích cho đến tận bây giờ.

Những bài ca dành cho Đà Lạt thì nhiều lắm và thật đẹp những. Tôi nhớ những bài như hành khúc “Hoài Thu”, với lời thơ nhẹ nhàng và âm điệu rõ ràng, đầy âm thanh và màu sắc, khi nào ai đã từng lên Đà Lạt không khỏi cảm thấy lòng mình... Cho đến những bài ca tha thiết như “Thơ tình về Miền Đất Lành” với những lời ca tâm tình, da diết, khi nào nghe không khỏi thấy lòng bồi hồi.

Thác Prenn- Đà Lạt

Tôi chưa có dịp vào Đà Lạt, tôi chưa có dịp vào thăm Đà Lạt, thăm nơi mà tôi yêu ngày xưa tôi đã sống, đã học, trên mảnh đất thân yêu này. Tôi quên sao được những kỷ niệm êm đềm, đầy mộng mơ, mà ngày nay nếu tôi có nhớ cũng là để nâng niu, trân quý... Tôi yêu Đà Lạt nơi tôi chưa phải đi qua sóng gió của cuộc đời, từ lúc mới bước chân vào bậc Trung học để nhận tập. Tôi yêu Đà Lạt vì tình Đà Lạt trong những dòng suối, hiên nhà nhỏ của Hồ Xuân Hương, náo nức những tiếng gió hú ban đêm. Yêu tất cả những gì về Đà Lạt mà trong phạm vi một bài ngắn này tôi không thể hết được.

Kể niềm cảm của tôi về Đà Lạt chớ mang mang như thế, như cảm giác thoáng. Nhưng không hiểu sao ‘cơn gió’ này cũng đã thổi đi niềm lòng tôi mỗi khi nghĩ về Đà Lạt, vì nó đã đánh đổ đi quãng thời gian mà chúng ta tôi ở tuởn và thành niên, từ những năm đầu thế kỷ cho đến khi tôi đã bắt đầu biết viết lư bút ngày xanh, biết nâng niu thơ TTKH, thơ như Tú như bao nhiêu niềm sinh khác cùng thời. Đó là quãng thời gian không sóng gió, yên bình và nên thơ, cảm thấy hạnh phúc:

*"Ôi êm ái là thời gian đẹp sách,
Ồi vui tươi là lúc hãy còn thơ.
Đi đi khắp nơi trong một góc phố,
Và thơ mới mới như một mùa Xuân mới..."*

May mắn cho tôi khi xa Đà Lạt từ thuở còn thanh bình. Mặc dù đi một năm sau này đã trải qua một cơn giông tố phũ phàng khắp nơi miền, không riêng gì Đà Lạt thân yêu; và mặc dù tôi không sống trong đó nữa, nhưng ít nhất là tôi đã không phải nhìn thấy sự biến đổi của đất nước ngay tại Đà Lạt êm đẹp mà tôi, như nhiều người khác cũng nghĩ. Vì tôi không còn ở Đà Lạt trong ‘cơn gió bụi’ này nên những kỷ niệm về Đà Lạt của tôi vẫn còn trong sáng và nguyên vẹn, ít nhất là trong tâm tưởng. Nói thế để thấy Đà Lạt vẫn bắt đầu trong tôi. Dĩ nhiên tôi cũng không thoát khỏi ‘trải qua một cuộc bể dâu’ để mang tâm trạng đau lòng về ‘những đi về trông thấy’ ở chung quanh.

Bây giờ, cuộc đời trôi giạt, bộn bề bộn bề những nỗi đau khổ gặp nhau. Tình hình đời sống lại đổi khác tiếp nối qua các kỳ Hội Ngộ. Cách đây hơn một năm, tôi đã có dịp gặp lại vài bạn. Rồi vui mừng. Nhưng bạn cũ mà tôi gặp lại là Mạnh Hoàng và Diễm Quỳnh. Mạnh Hoàng vẫn đẹp như xưa, vẫn giữ nguyên nói chuyện, nhưng có thêm một vài nét chín chớn trên gương mặt. Diễm Quỳnh của tôi cũng vẫn đẹp thướt tha, đôn hậu và khéo léo. Nhưng vẫn chưa ‘hợp’ vì gặp nhau ngắn ngủi quá, đã kịp tâm tình gì đâu? Tôi đã có dịp nói chuyện với Xuân Ninh, có dịp quen thêm chị Tuyết Hồng lập đàn chèo, và gặp ngay sự hưng phấn của những người mới và sự gắn bó thân ái nơi chốn. Hội ngộ kịp thời là cảm giác sảng khoái trong tôi, cũng như kịp thời. Nhưng lần này biết sự hạnh phúc, có chu đáo bạn bè, tôi tin rằng gặp nhau lần này sẽ thật vui. Kể niềm cảm động nhất trong đời là tình bạn hữu. Một tình bạn bè bạn của đời mà cảm giác ‘vòng’ bạn hữu mới thêm phong phú. Bạn mới, bạn cũ tất cả đều có một tình thân bạn bè, bây giờ và mãi mãi về sau.

Hơn sự xin nói chuyện thêm một dịp khác, vì Đà Lạt bằng những bạn bè gặp nhau bây giờ chắc hẳn đã khác. Nhưng Đà Lạt trong tâm tưởng thì mãi mãi còn trong tôi. Và tôi nghĩ đó cũng là tâm tưởng chung của tất cả, những con người Đà Lạt, ngàn xưa và ngàn sau. Quên làm sao được ‘Cái thuở ban đầu lữ lữ lữ’...

Nguyễn Thị Ngọc Dung,

Vancouver

Một ngày cuối năm, Dec.2011